

Sygn. akt IV U 1546/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania K. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 29 maja 2013r. znak: (...)

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1546/13

UZASADNIENIE

Skarżący K. F. wniósł odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 29 maja 2013r., znak: (...), którą to decyzją organ rentowy, po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonego z dnia 12 kwietnia 2013r., przeliczył emeryturę od dnia 1 czerwca 2013 roku, tj. od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję. W odwołaniu wnioskodawca wniósł o przeliczenie ponowne ustalenie emerytury od dnia 22 września 2012r., wskazując jednocześnie, że po dostarczeniu przez niego akt płacowych wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wzrósł z 83,87% do 96,16%, pomimo czego jego emerytura zmniejszyła się o 0,86 zł.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie twierdząc, że nie zasługuje ono na uwzględnienie. W uzasadnieniu organ rentowy szczegółowo wskazał sposób wyliczenia emerytury wnioskodawcy na podstawie art. 26, 53 i 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm. – powoływana dalej jako ustawa emerytalna), wskazując czynniki wpływające na wysokość świadczenia.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że spór dotyczył prawa, a nie faktów. Wobec tego wystarczy przybliżyć, że decyzją z dnia 23 października 2012r. organ rentowy ustalił ubezpieczonemu kapitał początkowy, w ramach którego uwzględniono 29 lat, 11 miesięcy i 11 dni, tj. łącznie 359 miesięcy okresów składkowych. Kwota ustalonego kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. wyniosła 166.832,16 zł.

Decyzją z dnia 2 października 2012r., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 sierpnia 2012r., organ rentowy odmówił przyznania skarżącemu emerytury. W wyniku odwołania wnioskodawcy od tej decyzji, wyrokiem z dnia 25 stycznia

2013r. Sąd Okręgowy w Elblągu w sprawie IV U 2634/12 zmienił decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od dnia 22 września 2012r. W wykonaniu wyroku, decyzją z dnia 19 marca 2013r. pozwany określił wysokość emerytury skarżącego w myśl zasad określonych w art. 25 ustawy emerytalnej. Decyzję tę poprzedziła decyzja z dnia 11 marca 2013r. o przeliczeniu kapitału początkowego (znak (...) -2006), w której do udowodnionych okresów składkowych dodano okres równy różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym wynoszącym 65 lat, a faktycznym wiekiem przejścia przez wnioskodawcę na emeryturę. W ten sposób okres składkowy został zwiększony o 5 lat (tj. 60 miesięcy), a kapitał początkowy – po przeliczeniu z uwzględnieniem dodanego okresu na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 185.711,13 zł.

(bezsporne, ponadto wnioski i decyzje w aktach pozwanego)

Konieczność wydania kolejnych decyzji dotyczących wysokości kapitału początkowego zaistniała z uwagi na wniosek ubezpieczonego z dnia 12 kwietnia 2013r. i złożone przy nim dokumenty. Chodzi tu o potwierdzenie przez Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) zawarcia umowy o pracę z dnia 25 kwietnia 1974r., potwierdzenie otrzymania gratyfikacji jubileuszowej z dnia 14 maja 1974r., zaświadczenia ZUS Rp- 7 z dnia 12 kwietnia 2001r. oraz karty zarobkowe z lat 1994-1997. W związku z powyższym pozwany wydał decyzję z dnia 23 maja 2013r. (znak (...) -2005) o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, a następnie w dniu 24 maja 2013r. (znak (...) -2006) decyzję o przeliczeniu kapitału początkowego, wydaną z przyczyn takich samych, jak wspomniana wyżej decyzja z dnia 11 marca 2013r. Zgodnie z decyzją z dnia 24 maja 2013r. ustalony kapitał początkowy wyniósł na dzień 1 stycznia 1999r. 185.360,01 zł, a więc uległ nieznacznemu zmniejszeniu.

(bezsporne, ponadto wniosek z załączonymi dowodami i decyzje w aktach pozwanego)

Podstawę do ponownego ustalenia kapitału początkowego stanowił nowy dowód, mający wpływ na wysokość kapitału początkowego, w postaci wspomnianego potwierdzenia zawarcia umowy o pracę, z którego wynikało, iż skarżący nie podjął pracy bezpośrednio po zakończeniu odbywania z dniem 11 kwietnia 1974r. służby wojskowej, a dopiero z dniem 25 kwietnia 1974r. Wobec tego okres od dnia 12 do 24 kwietnia 1974r., uwzględniony przy pierwszym ustaleniu kapitału początkowego, nie mógł pozostać uwzględniony do ustalenia tego kapitału, okres od zakończenia odbywania czynnej służby wojskowej do dnia podjęcia zatrudnienia nie jest bowiem wymieniony jako okres składkowy lub nieskładkowy w art. 6 i 7 ustawy emerytalnej. Ustalenie tego faktu przez pozwanego na podstawie nowego dowodu obligowało go do odliczenia wskazanego okresu od ustalonych poprzednio okresów składkowych. Na skutek tych okoliczności wymiar okresów składkowych zmniejszył się ubezpieczonemu do 29 lat, 10 miesięcy, i 28 dni, tj. do 358 miesięcy (poprzednio obliczony wynosił 359 miesięcy). Wobec powyższego ponowne ustalenie kapitału początkowego decyzją z dnia 23 maja 2013r., a w konsekwencji i jego przeliczenie decyzją z dnia następnego, było uzasadnione w świetle art. 114 ust. 1 w związku z art. 175 ust. 4 ustawy emerytalnej, które stanowią, że ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego następuje w okolicznościach określonych w art. 114, zgodnie z którym prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Należy tu dodać, że dokumenty płacowe dołączone do wniosku nie dotyczyły dziesięciolecia 1983-1992 uwzględnionego przy obliczaniu kapitału początkowego, a przyjęcie dziesięciolecia obejmującego lata m.in. 1994-1997 (ujęte w kartach zarobkowych dołączonych do wniosku o przeliczenie emerytury) byłoby dla wnioskodawcy niekorzystne z uwagi na relatywnie niskie przychody w tych latach, oscylujące wokół około 80% przeciętnego wynagrodzenia, podczas gdy w dziesięcioleciu 1983-1992 było to nie mniej niż 96,11%.

Następnie należy wyjaśnić, dlaczego emerytura skarżącego nie wzrosła, pomimo tego, że w oparciu o przedłożone przez niego dokumenty płacowe, znajdujące się przy wniosku z dnia 12 kwietnia 2013r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wzrósł z 83,87% do 96,16%. Tę część rozważań należy zacząć od tego, że w myśli art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Stosownie do art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na

ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173 - 175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 26, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Natomiast w myśl art. 183 ust. 1 ustawy emerytalnej, emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 roku, z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy otrzymali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2012, stanowi sumę 35% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 65% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

W ocenie Sądu, wbrew stanowisku wnioskodawcy, pozwany prawidłowo ustalił wysokość przysługującej mu emerytury, wybierając wariant najkorzystniejszy, tj. oparty na art. 26 ustawy emerytalnej (tzw. „nowa” emerytura). Pozwany dokonał w tym względzie prawidłowych obliczeń, szczegółowo zobrazowanych w odpowiedzi na odwołanie, wskutek których rzeczywiście wskaźnik wwpw na potrzeby ustalenia wysokości świadczenia w oparciu o – co należy podkreślić – art. 53 ustawy emerytalnej, znacznie wzrósł (z 83,87% do 96,16%). Istotnie też emerytura obliczona na podstawie art. 53 (tzw. „stara” emerytura) bądź art. 183 ust. 1 (emerytura obliczona sposobem mieszanym) tej samej ustawy jest w związku z tym znacznie wyższa po uwzględnieniu dokumentów dołączonych do przedmiotowego wniosku skarżącego z dnia 12 kwietnia 2013r. w stosunku do wyliczonej poprzednio (odpowiednio 2.106,69 zł i 2.154,46 zł w porównaniu do 1.928,68 zł i 1.881,10 zł), jednak nadal są to kwoty nieco niższe od emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, tj. 2.180,18 zł (po waloryzacji od dnia 1 marca 2013r. 2.267,39 zł), uwzględniającej już nieznaczne zmniejszenie świadczenia w związku z opisanym wyżej ponownym ustaleniem kapitału początkowego.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, przeprowadzone postępowanie nie dało podstaw do uwzględnienia żądania skarżącego. Z tych też względów odwołanie podlegało oddaleniu, stosownie do art. 477¹⁴§1 kpc.